

míněn skutečnosti, že výkonu trestu není zapotřebí, neboť zákon dopouští odklad výkonu jen v tomto případě. Chce-li tudíž někdo uplatňovati nárok na odklad výkonu trestu, musí již v řízení správním a ovšem i v soudní stížnosti tvrditi a po případě dokázati skutečnosti, které nárok ten podle zákona odůvodňují. St-l však v trestním řízení ani sám netvrdil, že jsou splněny zákonné podmínky povolení odkladu výkonu trestu, a nečiní tak ani ve stížnosti podané k tomuto soudu, neboť stížnost neuvádí, že je splněn zákonný předpoklad odkladu trestu stanovený v § 1 cit. zákona, t. j., že výkonu trestu není zapotřebí. St-l se omezuje toliko na tvrzení, že důvod uvedený nař. rozhodnutím, t. j. že st-l, ač měl možnost žádati o prodloužení lhůty k předložení hospodářského plánu, tak neučinil, není rozhodným. Za této situace se soud nemusí zabývati otázkou, zda z cit. ustanovení § 1 zákona č. 562/1919 Sb. může st-l vůbec vyvozovati právní nárok na odložení výkonu trestu, stihatelny před tímto soudem, neboť i když se přisvědčí stížnosti, že důvod, o nějž se nař. rozhodnutí opírá, nemá právního významu, neplyne z toho ještě, že jsou splněny okolnosti, jimiž je povolení odkladu výkonu trestu podle zákona podmíněno. Nemůže proto st-l důvodně si stěžovati na zkrácení svých subjektivních práv, když vůbec netvrdí, že byly splněny skutečnosti, na nichž nárok stížností hájený podle zákona závisí.

Č. 12.995.

Živnostenské právo. — Řízení před nss: I. Jestliže živnost byla odňata ze dvou různých důvodů a jeden z nich ospravedlňuje podle zákona odnětí živnosti, je lhostejno, zda odnětí živnosti z druhého důvodu je zákonem odůvodněno. — II. Úsudek úřadu, že nebylo souvislosti mezi spácháním deliktů majitelem hostinské živnosti a provozováním jeho živnosti a že není obavy, že by při dalším provozování bylo živnosti zneužito, může nss přezkoumati jen podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

(Nález z 6. října 1937 č. 2461/35-5.)

V ě c: Alois H. v Pardubicích proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. února 1935 o odnětí koncese hostinské a výčepní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Živnostenský úřad I. stolice odňal st-li podle ustanovení §§ 5 a 139 odst. 2 lit. a) a b) živn. řádu koncesi hostinskou a výčepní pro čp. 24 v Pardubicích navždy.

Odvolání z toho podanému žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl v podstatě z těchto důvodů: Pravoplatným rozsudkem kraj. soudu v Chrudimi byl st-l odsouzen pro zločin podle § 15 č. 3 zákona č. 50/1923 Sb. Tímto rozsudkem bylo zjištěno, že st-l v noci na 1. srpna rozšiřoval letáky závadného obsahu u jezdeckých kasáren v Pardubicích. Při hlavním přelíčení bylo přísežnou svědeckou výpovědí Karla P. zjištěno, že při prohlídce hostinských místností byly nalezeny letáky většinou stejného obsahu jako u jezdeckých kasáren, takže souvislost

je dána mezi trestným činem a živností st-lem provozovanou. Vzhledem k tomu, že letáky, pro jichž rozšiřování byl potrestán, byly nalezeny také ve výčepní místnosti, která širší veřejnosti je přístupná, jakož i vzhledem k tomu, že již dříve byl živnostenský úřad nucen zakročiti proti st-li písemnými výstrahami, lze míti důvodnou obavu, že dalšího provozování živnosti bylo zle užíváno. Je tudíž výměr okr. úřadu odůvodněn ustanovením § 139 odst. 2 lit. a) živn. řádu. Dále opřel okr. úřad v Pardubicích svůj výrok o ustanovení § 139 odst. 2 lit. b) živn. řádu. Podle spisů jednacích byly st-li pravoplatně uděleny dvě písemné výstrahy, a to výměry okr. úřadu v Pardubicích z 11. ledna 1930 a 18. srpna 1931. Není pochyby o tom, že trestný čin, pro který byl st-l odsouzen, je na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti, takže i toto opatření okr. úřadu bylo vydáno ve shodě se zákonnými předpisy.

O stížnosti do toho podané uvážil nss:

Nař. rozhodnutí jest opřeno o dva samostatné důvody. Je to jednak důvod čerpaný z ustanovení § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu, podle něhož lze živnostenské oprávnění odejmouti, jestliže byl živnostník odsouzen pro některý čin uvedený v § 5 a jestliže za daných okolností je se obávati, že by odsouzený živnostník dalšího provozování živnosti zle užíval. Druhý důvod, na němž nař. rozhodnutí je založeno, zakládá se na předpisu § 139 odst. 2 písm. b) živn. řádu, podle něhož lze živnostenské oprávnění při živnostech koncesovaných odejmouti, jestliže se živnostník po opětné písemné výstraze dopustí činů, které jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti.

Nss je povolán chrániti st-le, jestliže nezákonným rozhodnutím úřadu byl poškozen ve svých právech. Jestliže však byla st-li živnost odňata ze dvou různých důvodů a jeden z těchto důvodů podle zákona odněti živnosti oprávněně, pak je lhostejno, zda odněti živnosti z důvodu druhého je zákonem odůvodněno, neboť i kdyby snad zákonné předpoklady tohoto druhého důvodu nebyly splněny, nemohl by st-l důvodně tvrditi, že odnětím živnosti byl zkrácen ve svých právech.

Pokud jde o důvod čerpaný z § 139 odst. 2 písm. a), který záleží v tom, že st-l byl odsouzen pro zločin § 15 č. 3 zákona z 19. března 1923 č. 50 Sb. na ochranu republiky, snaží se st-l dovoditi, že spáchání uvedeného deliktu nebylo v žádné souvislosti s jeho živností hostinskou, ježto jejím provozováním nebyl delikt ani způsoben, ani umožněn, a že není také obavy, že st-l by při dalším provozování živnosti svého živnostenského oprávnění zle užíval.

Stížnost vytýká v té příčině po stránce formální, že žal. úřad souvislost mezi deliktem a provozováním živnosti nikterak neosvětlil. Tato formální výtka je bezdůvodná, neboť žal. úřad svoje rozhodnutí v té příčině náležitě odůvodnil, poukázav na to, že letáky, pro jichž rozšiřování byl st-l odsouzen pro zločin § 15 č. 3 zákona na ochranu republiky, byly nalezeny také ve st-lových místnostech hostinských a zejména také v místnosti výčepní, která je přístupná širší veřejnosti. Tím je souvislost deliktu s provozováním živnosti dosti jasně naznačena.

St-l vytýká po stránce formální dále, že nebyl v řízení slyšen a že mu nebyly sděleny výsledky provedeného řízení (§§ 42 a 48 vlád. nař.

č. 8/1928 Sb.). Než ani tato výtká není důvodná. Žal. úřad založil svůj výrok podle § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu jednak na soudním rozsudku st-lí známém, kterým byl odsouzen pro zločin § 15 č. 3 zákona na ochranu republiky, jednak na všeobecně známé skutečnosti, že hostinské místnosti jsou přístupny širší veřejnosti. Žal. úřad nekonal tedy žádného šetření, ani neprováděl žádné důkazy, které by byly vyžadovaly slyšení st-lova (§ 42 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.).

St-l dovozuje dále, že věcně nebylo žádné souvislosti mezi spácháním deliktu a provozováním jeho živnosti hostinské a že není také žádné obavy, že by při dalším provozování bylo živnosti zneužito. Tím brojí st-l proti věcné správnosti opačného úsudku žal. úřadu. Avšak tento úsudek je výsledkem hodnocení skutkových okolností případu, jež náleží ke skutkové podstatě nař. rozhodnutí. Skutkovou podstatu, žal. úřadem přijatou, není však nss oprávněn věcně přezkoumávat a dokonce již nemůže skutkové úsudky žal. úřadu nahrazovat svým úsudkem vlastním. Kognice tohoto soudu omezuje se tu jen na zkoumání s hlediska § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

V daném případě žal. úřad usoudil, že jest obava dalšího zneužití živnosti, a to jednak vzhledem k osobě st-lově, proti němuž byl úřad nucen již dříve zakročiti písemnými výstrahami, jednak vzhledem k povaze deliktu a vzhledem k zvláštní povaze živnosti hostinské, která svou veřejnou přístupností usnadňuje spáchání deliktu, pro který byl st-l odsouzen, což v daném případě shledává úřad potvrzeno také tou skutečností, že letáky, pro jejichž rozšiřování byl st-l trestním soudem odsouzen, byly nalezeny také v jeho výčepní místnosti, která je přístupná širší veřejnosti. Jestliže úřad na základě skutečností právě uvedených, jejichž správnost st-l nepopírá, dospěl k úsudku, že jest obava, že by st-l při dalším provozování své živnosti zneužíval, nemohl tento soud shledati, že by úsudek ten byl logicky nemožný, nebo že by jeho základ byl procesně vadný, a musil proto jako bezdůvodnou zamítnouti stížnost, pokud se v ní tvrdí, že v daném případě nebyly splněny předpoklady předpisu § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu.

Za tohoto stavu věci neměl však nss již důvodu, aby se zabýval také ještě oněmi vývody stížnosti, v nichž se dovozuje, že v daném případě nebyly splněny ani předpoklady předpisu § 139 odst. 2 písm. b) živn. řádu, neboť i kdyby shledal, že vývody ty jsou důvodné, nemohl by nař. rozhodnutí, jež je již ustanovením § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu ospravedlněno, zrušiti.

Č. 12.996.

Pojišťovací právo. — Zaměstnanci veřejní: Stálými požitky podle § 30 zákona č. 221/1925 Sb. u zaměstnanců veřejnoprávních samosprávných korporací, jež byly ve smyslu § 212 plat. zákona č. 103/1926 Sb. postaveny na roveň požitkům státních zaměstnanců, jsou požitky uvedené v § 140 odst. 2 plat. zákona.

(Nález z 6. října 1937 č. 3519/35-3.)